

לזכר אחותי האהובה - טובה ז"ל

הצעירה ביותר ביננו הייתה. ואולי בגלל זה כל כך אהבנו אותה. משחר-ילדותה הצטיינה בחכמה והרבה כשרונות. תמיד היו לה הרבה ידידים וחכרות, וברצון הגישה עזרה לנדקקים.

מאושרת הייתה וגאה עם בניה. אבל האושר ניפסק עם נפילתו של בנה הצעיר והאהוב חנניק ז"ל. שבר את ליבה. וכמה הכאב היה גדול, חשבה שזה לא מספיק מר לה.

הייתה אומרת לי: הרי הלב צריך להקרע מסבל ובכל זאת אנו ממשיכים לחיות! ובשביל מה? אם דבר לא נוחם אותה. היא לא מצאה לה מקום ומנוחה.

והנה באה המנוחה הניצחית!

כמה קשה להאמין שטובה שלנו איננה! לבית שלה באים והיא כבר לא פוגשת אותנו בחיוך הלבבי שלה. היא תמיד רצחה שיהיה לנו טוב ונעים אצלה.

ועכשיו רכית מלא תוגה, למרות החיוכים שבעיניהם של טובה וחנניק המביטים אלינו מתמונותיהם שעל הקיר!

אחותה צ'רנה
טבעון